

Linh Vật (Tân Liêu Trai)

Mến tặng Lâm Đại Phì, bạn tôi, người đã cung cấp những chi tiết rất thật trong câu chuyện đầy huyền hoặc này.



1. Cúc Thu

Khoảng giữa thế kỷ hai mươi mốt ở phố Kim Mã ngoại thành Hà Nội có nàng con gái họ Càn tên gọi Cúc Thu. Nàng có khuôn mặt cực kỳ khả ái, mắt trong sáng long lanh, đôi lông mày cong cao vút như phượng hoàng tung cánh và cặp môi mọng đỏ thơm ngon hảo hạng.

Càn Cúc Thu sinh trong một gia đình trung lưu quyền quý. Có điều lạ là ngay từ khi mới lọt lòng mẹ nàng đã không nói được câu nào, cả ngày chỉ biết nằm khóc o e đòi ăn đòi bú. Thân mẫu thấy thế rất lấy làm lo lắng, đem nàng đi hỏi han thuốc men chẩn trị khắp nơi, nhưng tuyệt nhiên không một thầy thuốc nào biết được căn nguyên bệnh chứng vô ngôn của nàng. Có lương y họ Lã đoán rằng: “Trung khu ngôn ngữ vốn nằm ở mép dưới thùy trái, nay xử lý phẫu thuật hay phóng xạ điện châm e đều ảnh hưởng đến nhũ não của cháu”. Năm lên tám, nhân một tối vô tình chạy chơi dọc hồ Ha Le, Cúc Thu chợt thấy dưới gốc liễu rủ loà xoà buông lá mặt hồ có con vật gì loang loáng

đen đen trắng trắng chuyển động nhịp nhàng lên lên xuống xuống. Nàng đánh bạo lại gần nhìn kỹ, thấy con vật kia biến ra một đôi trai gái đang quần quít cuồn cuộn giữa con yêu đương say đắm dưới gốc liễu ven hồ. Quá kinh hãi và chấn động trước quang cảnh khủng khiếp, Cúc Thu chỉ kịp kêu thét một tiếng vang trời rồi ngã lăn ra bất tỉnh nhân sự. May mà đôi nam nữ, phần vì lòng tốt sẵn có, phần vì cũng biết lỗi do mình gây ra nên tuy đang dở việc vẫn vui vẻ mặc quần áo mà chạy lại đưa Cúc Thu đi bệnh viện. Lạ lùng thay, đến khi tỉnh lại thì nàng bắt đầu nói được. Như để bù đắp cho tám năm câm nín lặng thinh, nay Cúc Thu suốt ngày bi bô lảnh lót, hết tập nói tiếng Việt lại học hát tiếng Nga. Rồi dần dần nhiều ngôn ngữ khác cũng được nàng nắm bắt và sử dụng trôi chảy một cách dễ dàng khiến các giáo sư sinh học phải lắc đầu thán phục.

Cúc Thu càng lớn càng nở nang xinh đẹp, đến năm mười lăm tuổi đã trở thành một trang tuyệt sắc. Đàn ông thấy dáng nàng qua, mắt nhìn rạo rực miệng đà khô cong, đàn bà lườm nguýt chòng chòng, kháo nhau: “Ngũ ấy chắc không ra gì”. Kiểu cách ăn mặc của nàng cũng hết sức hiện đại và duyên dáng. Thời nay hiếm khi ta bắt gặp một thiếu nữ bỏ váy trong quần, nhưng hồi đó nếu chị em nào bỏ váy ngoài quần hẳn sẽ bị coi là quê mùa kệch cỡm lắm. Một đó cũng là bắt nguồn từ cách ăn mặc đầy thẩm mỹ của Cúc Thu vậy. Tốt nghiệp đại học, Cúc Thu vào làm việc cho một công ty đa quốc gia với các chi nhánh thành viên tại 512 nước trên thế giới. Rất lâu sau này vẫn còn truyền tụng câu chuyện về việc nàng được bố trí tiếp một lúc ba tay trong hội doanh nghiệp trẻ Quốc tế, tuổi cỡ lục tuần, một Mỹ, một Ả rập và một Lào. Nàng vừa thương lượng công cuộc kinh doanh tay tư, vừa làm phiên dịch qua lại cho cả ba đối tác phàm phu tục tử, vừa cười nói tiếng Lào, tiếng Mỹ và tiếng Ả rập theo ascent của dân bản địa, và vừa sòng sánh ánh thu ba như nước hồ dâng lặng đáy sóng trào.

Làm việc trong một môi trường siêu cấp, lại từng trải qua cơn sốc tâm lý thời thời ấu nhen bản thân Cúc Thu thấm đẫm một thứ văn hoá đạo đức đa châu lục, rất thoáng đảng và kiến lược trong vấn đề gói chẵn tình ái. Những tao nhân mặc khách may mắn được nàng lưu tâm đều lẳng lặng tự ý rơi vào một bể luyến ái mang mang, để đến khi đuối lực ngắc ngoải chìm dần xuống đáy sâu tội lỗi mới nhận thấy xác đồng loại đồng giống đã la liệt hết như sau một trận đại thuỷ chiến đẫm máu thời trung cổ.

Một lần nhân chuyển công tác sang Ê-cua-đo, Cúc Thu có tranh thủ tạt qua chơi một sex-shop có tiếng thời đó, nằm dưới chân một ngọn đồi nhỏ mà ánh chiều dương xoải chiếu lên mái kính lục lẳng tạo nên ngũ sắc lung linh trong một không gian kỳ ảo. Qua quầy hàng giới thiệu đồ thủ công, nàng bỗng bị thu hút bởi một chiếc linh vật cổ, làm bằng gỗ mun màu đồng đen bóng, trông đáng vẻ hùng vĩ và cực kỳ ngoạn mục. So với những chiếc vibrator hiện đại, chiếc linh vật này nổi bật hơn hẳn bởi những hoạ tiết hoa văn được trạm trổ vô cùng tinh tế trên từng milimet vuông bề mặt. Chủ cửa hàng, một gã trung niên với bộ râu xồm cạo nhẵn thấy có người chú ý đến món hàng hiếm, bèn chạy tới đơn đả chào mời. Nhưng khi hắn nói giá, Cúc Thu chỉ biết gạt lệ than thở: “Dẫu là quí tộc Hà thành, lương nhiều bổng lắm cũng đành ngậm thôi”. Quán chủ mỉm cười xã giao và nhún vai đầy vẻ thông cảm. Sau khi ngâm ngùi trở gót ngọc về khách sạn dự chiều dài theo định trình, nàng về phòng ngủ. Sự ham muốn có được vật lạ khiến Cúc Thu cả đêm trằn trọc, hình ảnh linh vật cứ chập chờn ảo ảnh trước mắt nàng trong những cơn mộng mị nửa thực nửa mê khêu gọi vẫy mời.

Chiều tối hôm sau Cúc Thu bỗng nhận được một bưu phẩm được gói rất đẹp từ một địa chỉ nặc danh. Không nói hẳn bạn đọc cũng đoán biết, bên trong gói bưu phẩm chính là chiếc linh vật mà nàng hằng ao ước. Mãi đến tận sau này Cúc Thu vẫn không thể hiểu nổi kẻ đại hào phóng điên rồ nào đã gửi

tặng cho nàng món quà vô giá. Một chủ tịch tập đoàn thành viên vốn ngưỡng vọng sắc thiên phú tài ngữ ngôn, hay một tỷ phú dầu mỏ tình cờ quan sát được hứng khởi của nàng đối với linh vật, hay chính khí cụ đã tự chủ động tìm đến, như thiên lý mã leo đèo vượt dốc tìm đến chủ tốt. Dầu sao, điều quan trọng là nàng đã sở hữu được vật quý.

Linh vật được Cúc Thu nâng niu lắm. Thường ngày nàng đặt linh vật lên táp-đờ-nuy màu cẩm thạch kê sát đầu giường, dưới ngọn đèn bàn sang trọng, với hình dáng vươn lên kiêu hãnh trong ánh đèn mờ ảo hắt lên làm nổi bật các nét điêu khắc trạm trổ khiến khí cụ trông thật như một kiệt tác bất hủ thời phục hưng. Mỗi khi sử dụng xong nàng lại nhẹ nhàng lau rửa sạch sẽ và đặt linh vật lại chỗ cũ. Đó quả là một báu vật của đời - như cách gọi của Mạc Ngôn, bởi nó vừa có công năng quan trọng để sử dụng trong nhu cầu sống thường nhật, vừa có giá trị thẩm mỹ và trưng bày tuyệt đích, lại vừa có ý nghĩa lịch sử và văn hoá cao.

2. Đại Đồn

Tạm dừng câu chuyện về Cúc Thu với linh vật mà nói tới huyện Cơ Lương tỉnh Sơn Tây cách Hà Nội chừng ba mươi dặm về phía tây nam, nơi đây có anh học trò nhà nghèo họ Lâm. Hồi mẹ Lâm mang bầu sinh nở, làng xóm cứ kháo nhau mà đồn đại rằng Lâm không phải con bố Lâm, mà lại là con bố Lâm, khiến bố Lâm cả giận mà đặt tên con là Đại Đồn, mong lấy đó như một lời nhắc nhở bà con lối xóm đừng có đồn đại quá đà, và như một lời cảnh báo xã hội về tật xấu ngồi lê đôi mách vô văn hoá đã có nguy cơ trở thành quốc nạn. Lâm Đại Đồn là anh em dì bào khác cha khác mẹ với Lâm Đại Phi, một danh sĩ đương thời hiện vẫn đang ngọa hổ tàng long trong một Trung tâm đào tạo tin học nhỏ bé, và nghe đâu còn là hậu duệ nhánh thứ hai mươi tám của chị dâu em bà cô họ nàng Lâm Đại Ngọc trong Hồng Lâu

Mộng ở tận bên Trung Quốc.

Lâm thừa bé thông minh sáng dạ, học một biết mười, nhưng phải cái tính nết vô cùng nhút nhát. Từ xa nhác thấy đám đông là Lâm như con thỏ rừng lao ngay vào bụi rậm gần đó mà trốn tránh, mặc cho gai nhọn cắm khắp người. Có người hỏi: “Đông thì vui, có sao phải sợ hãi thế?”. Lâm không ngần ngại đáp: “Đám đông như hổ dữ, ác tựa giặc bên Ngô, thà rằng chịu gai cắm, còn hơn bị hổ vồ”. Đại để bản tính của Lâm là như vậy.

Thói đời vốn ghét của nào trời trao của ấy. Năm mười ba tuổi, phát hiện thấy Lâm có tham vọng tìm cách chứng minh định lý Fi-bô-zit lớn, thầy chủ nhiệm bèn cử chàng ra Hà Nội dự thi học sinh giỏi toán cấp quận. Khi một mình cấp sách ngang qua phố Hàng Bún, Lâm đột nhiên bị một đám lâu nhâu trẻ con quân khu gần đó chạy ra tấn công nhằm trấn lột. Sự sợ hãi mãn tính đã khiến chàng tè ướt sũng cả chiếc quần mẹ mới may. Thấy Lâm khiếp đảm quá, thằng thủ lĩnh đám trẻ mới nảy ra trò đùa ác, hét với đám lâu la: “Đ’ hiểu trai hay gái, chưa gì đã vãi đái, bay lột quần nó ra, ta kiểm tra hòn đái!”. Bon trẻ ùa vào Lâm, thằng tóm đũng, thằng nắm cạp, thằng giật ống. Lâm nước mắt vòng quanh kinh hãi túm chặt quần, nhưng sức lực một chọi mười mấy quả nhiên không đặng. Đến khi đám trẻ lột được quần Lâm ra thì cũng là lúc chàng miệng sùi bọt mép, mắt mũi tai đều trào máu, nắc khan mấy cái rồi ngã lăn ra ngất lịm trên bãi nước.

Tất nhiên năm đó Lâm không có tên trong danh sách giải nhất giải nhì quận, bởi khi bác xích lô tốt bụng phát hiện ra Lâm đang lâm nạn và đưa chàng đi cấp cứu thì cũng là lúc trống thu bài đã điểm. Lâm lặng lẽ về quê. Cơn sốc tụt quần đã trở thành một vết thương không thể kín miệng ẩn sâu trong tiềm thức, khiến chàng luôn luôn phải cảnh giác đề phòng. Lâm thậm chí không dám cởi quần dài kể cả khi đi ngủ, và cứ mỗi lần ai đó định tụt quần Lâm xuống là chàng lại chống cự quyết liệt, nước mắt chảy ròng ròng.

Lâm Đại Đồn có người chú họ ở Ý đại lợi. Một lần về thăm quê, ông chú bảo Lâm: “Mày có cốt cách tốt, học ở nhà phí đi”. Lâm cười: “Nếu con có cơ hội hẳn không làm hổ danh chú”. Tốt nghiệp trung học chàng bèn theo ông chú sang Ý học nghề tư pháp. Vốn bản tính thông minh sáng dạ, tư chất lại mãi tiếp nhảy bén nên Lâm học hành rất tấn tới. Đám bạn đồng học vẫn thường phải qua lại mượn bài vở hoặc hỏi han thêm Lâm về kiến thức chuyên ngành. Ngoài thời gian học văn hoá Lâm còn tham gia đều đặn câu lạc bộ Karate của trường, trình độ đã đến thất đẳng huyền đai.

Trong số bạn học của Lâm có nàng Isabelle, con gái một tay trùm mafia trên đảo Tuscany. Isabelle có thân hình bốc lửa với các số đo lý tưởng của một siêu mẫu châu Âu. Cảm Lâm ở trí tuệ uyên bác và tâm hồn nhạy cảm kỳ bí, một lần Isabelle khoả thân đến ký túc xá thăm bạn, những tưởng bạn sẽ cuống quýt diu mình lên giường cùng nhau ân ái. Nào ngờ chỉ thấy Lâm khóc thút thít, hai tay bung lầy quần mà cương quyết từ chối thưởng thức thân hình thơm ngát đang bốc lửa dục của mỹ nhân. Quả cảm bao giờ cũng ngọt, đối với Isabelle lại càng ngọt hơn bởi nàng chưa từng được đối diện với một nghịch cảnh dục tình nào dớ dẩn đến như vậy. Cũng là một cao thủ trong làng quyền anh, Isabelle một tay đè nghiêng lấy cổ Lâm, một tay luồn xuống đũng quần của chàng nắn bóp thăm dò. Buồn thay, trong tay người đẹp là một vật mềm nhũn, đã vậy lại bé xiu cỡ chỉ như con cá chuối trưởng thành.

Biết môi trường Tây Âu không phải nơi mình có thể cư ngụ lâu dài, sau mười lăm năm đèn sách, đoạt ba bằng tiến sĩ và một học vị viện sĩ danh dự, Lâm đến xin phép ông chú và từ giã bạn bè trở về quê hương.

Về nhà Lâm ra Hà Nội sinh sống theo nguyện vọng của gia đình, xin việc làm tại bộ phận tư vấn luật của chính công ty đa quốc gia nơi Cúc Thu đang công tác. Hôm thi tuyển, Cúc Thu cùng sếp ngồi phỏng vấn chàng. Không

có tài liệu nào ghi lại chi tiết nội dung cuộc phỏng vấn, chỉ thấy các nhân viên trong công ty kháo nhau đó là một cuộc tọa đàm vô tiền khoáng hậu về kiến thức chuyên môn uyên thâm của thí sinh cùng khả năng áp dụng uyển chuyển vào thực tế môi trường kinh doanh ở Việt nam. Dĩ nhiên Lâm trúng tuyển đệ nhất đẳng với mức lương cao chưa từng có trong tiền lệ công ty. Nhưng điều đáng nói hơn là sau buổi phỏng vấn hôm đó cả Lâm và Cúc Thu đều bị tiếng sét ái tình đánh gục.

Lâm trước vốn chỉ quen với những nàng con gái tóc vàng da trắng dạn dĩ mạnh bạo, nay chàng hết sức khoái cảm trước một hương sắc quê nhà vừa bí ẩn quyến rũ, vừa gần gũi xa lạ. Còn Cúc Thu cũng rung động nghẹn ngào bởi sự uyên bác đáng ngạc nhiên của chàng trai hiền lành mới du học trở về. Tình cảm hai người ngày càng khăng khít với đầy ắp những trao đổi tâm tình, nhưng tuyệt nhiên không dính đến chuyện gởi chẵn giao hợp. Đối với Cúc Thu đó chẳng phải là bi kịch, bởi quanh nàng còn cả đồng tình nhân giàu có khỏe mạnh đang xếp hàng đợi lượt, còn với Lâm tuy nhiều khi cũng cần cái lắm, nhưng vốn lực bất tòng tâm nên chàng coi như số trời bắt chịu mà yên phận thủ thường. Cúc Thu thường nói đùa: “Khi yêu thuần khiết mới thấy liệt dương là đáng quý vậy”.

Thật ra Lâm cũng đâu có ngờ chính điều này đã giúp chàng tránh được đại họa về sau.

3. Tội ác và trừng phạt

Trong số các tình nhân của Cúc Thu có một thanh niên thuộc lớp đại gia quý tộc cận đại họ Trương tên Thìn. Trương Thìn vừa học vấn tri thức vừa giàu có khôn ngoan, lại có cơ thể cân đối và khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp. Chính vì vậy mà bạn bè thân thiết còn gọi Trương bằng cái tên trêu mếu là Thìn đẹp. Rơi vào vòng tay mỹ nhân chưa đầy hai tuần nhưng Trương đã được nàng

đích thân đánh giá xếp hạng, cho ngoại lệ một tuần gấp gờ hai buổi tư sáu. Một buổi chiều khi ánh tà dương vừa tắt, Trương ngồi tại nhà riêng chuẩn bị cho cuộc yêu sắp tới với Cúc Thu theo như lịch định. Nên nhớ để mời được Cúc Thu tới nhà giao hoan không phải chuyện đơn giản. Chủ nhân phải thực hiện hàng loạt những nghi lễ phức tạp trong khói trầm hương và âm thanh vắng vắng của tiếng nhạc đồng quê. Đặc biệt nước trong bồn tắm phải được đun sẵn với nhiệt độ ổn định là 140C, cùng 128 thứ lá thuốc hảo hạng do chính tay nàng liệt kê biên soạn. Đang loay hoay chuẩn bị thì xảy đâu có trận gió cuốn cờ kéo đến, Trương chợt thấy một phong thư theo gió bay qua cửa sổ rơi xuống bàn như có tay người đặt, trên bì thư có đóng dấu triện lạ đề đích danh chàng. Trương lấy làm ngạc nhiên, mở thư ra thì thấy có độc một dòng chữ thảo bằng tiếng Hy Lạp cổ, nét viết rất phóng, lời lẽ thô tục với nguyên văn như sau:

"Σβθλ Παγδη Λοπω Ωοψαμτ"

Trương bình thân nhếch miệng cười khinh bỉ. Những lá thư nặc danh với lời lẽ đe dọa bậy bạ kiểu này đâu có thể khiến một trang nam hán tử như chàng phải rún động mây may. Tuy vậy chàng vẫn cẩn trọng thủ thêm con dao găm chuôi nạm ngọc gia bảo lưỡi mỏng như lá lúa vào đũng quần trong rồi mới tiến tục các công đoạn chuẩn bị cho việc tiếp đón người đẹp.

Chừng độ hai khắc sau thì Cúc Thu đến. Khác hẳn mọi lần, căn nhà Trương vắng tanh lạnh ngắt như vô chủ, một bầu không khí âm u chết chóc lan toả khắp các phòng. Linh cảm thấy chuyện chẳng lành Cúc Thu vội chạy vào toilette, thì hỡi ôi, người yêu của nàng đang trần truồng nửa nằm nửa ngồi trên bệ xí, thân xác đã nguội lạnh và hơi thở đã tắt từ lâu, duy đôi mắt vẫn mở trợn ngược chứng tỏ nạn nhân vừa trải qua một cơn khiếp đảm. Cúc Thu cả kinh vùng chạy ra phố nhấc mobile gọi cảnh sát trong tiếng nước nở. Bác sĩ pháp y tới hiện trường khám xét cơ thể Trương rất kỹ càng, thấy bàn tay

trái của nạn nhân đang nắm chặt bức thư kỳ quái, còn trên cơ thể không có vết thương nào trầm trọng, chỉ có những vết thâm tím nhỏ cỡ đồng 5 xu, tổng cộng có khoảng 200 đồng 50 xu. Lá thư được cảnh sát gấp bỏ vào túi nylon làm tang chứng.

Điều đáng nói là trong hai tuần sau đó trong thành phố xảy ra liên tiếp bốn mươi sáu vụ giết người tương tự, với đặc điểm chung là nạn nhân đều bị hành hung trong toilette tại nhà riêng, bàn tay trái đều nắm những bức thư với cùng nội dung như bức được gửi cho Trương. Điểm chung nữa là tất cả các nạn nhân đều có quan hệ luyến ái gởi chẵn mặt thiết với Cấn Cúc Thu, dù rằng mức độ và tần suất có ít nhiều khác biệt.

Một hội đồng chuyên trách được cấp tốc thành lập để điều tra và xét xử vụ trọng án kỳ quái, tiến sĩ Dương Chất Minh được đề cử làm chủ tịch hội đồng. Dương người thấp lùn, mắt lé, nách rất hôi dù đã dùng nhiều loại nước hoa hảo hạng nhằm che mũi thiên hạ. Nguyên trước đây Dương say mê Cấn Thu như điên đảo, nhưng lẽ đời tất nhiên linh cầu không thể sánh đôi với phượng hoàng, kỳ lân không thể sống chung cùng cóc cáy, Dương bị mỹ nhân kiên quyết cự tuyệt. Có lần Dương thức cả đêm sáng tác một bài sonet dài mấy ngàn chữ đem tới tặng người đẹp, trong đó có câu: “Yêu anh em chớ nhỏ lông (nách). Chớ tô môi hồng, chớ vẽ mắt xanh”, nhưng Cấn Thu không những không xao lòng mà còn bịt mũi phẩy tay ra chiều khen ngợi: “Thơ anh vừa hay vừa thơm”. Từ bữa đó Dương hận Cấn Thu đến tận xương tủy. Những tưởng phải mang theo mối hận lớn xuống Tuyên Đài, nào ngờ lần này số trời run rủi cho Dương được phụ trách điều tra vụ án, và đương nhiên Cấn Thu phải trở thành nghi phạm số một.

Trong các cuộc đối chất tại công đường, Cấn Thu cứ một mực kêu oan không khai nhận tội giết người. Làn tóc rối bù trên khuôn mặt trắng nõn lấm lem nước mắt làm nét thu ba càng thêm rục rở, cộng với áo trên xộc xệch

quần dưới tiêu điều khiến những tay thâm vắn dầu gan đồng tim sắt cũng phải động lòng trắc ẩn. Thấy chưa thuyết phục được hội đồng khép nàng vào tử tội, Dương bèn dùng độc kế, mời nàng ăn kẹo. Nguyên Cúc Thu sáng nào cũng dậy từ sớm tinh mơ, trước là ra phố chạy vài ba dặm cho đùi chân thon gọn, sau là về nhà tập thể dục nhịp điệu để eo bụng săn chắc. Trong ngày Cúc Thu còn tranh thủ tập thêm tán thủ yoga khí công dưỡng sinh nhằm gìn giữ toà thiên nhiên thiên phú, và đặc biệt nàng áp dụng một thực đơn ăn kiêng cực kỳ nghiêm ngặt, mỗi bữa không dùng quá một lườn rươi gà rán với hai lạng pho-mát tươi, vì vậy tuy đã hai mươi mà trông nàng vẫn còn trẻ trung tươi đẹp lắm. Biết vậy nên Dương sai thuộc hạ cứ đều đặn hai tiếng một lần đem sô-cô-la Thụy sĩ loại thượng hảo hạng tới mời nàng thưởng thức khiến Cúc Thu khốn khổ vô cùng, chết không được mà sống cũng không xong. Không chịu nổi độc kế tàn bạo của kẻ thù, nàng đành thuận cung khai nhận đã một tay giết chết bốn mươi bảy kẻ nhân tình chi đơn thuần nhằm mục đích giải trí, còn những bức thư nàng nhét vào tay họ cốt chỉ để đánh lạc hướng điều tra.

Sau khi toà tuyên án, Cúc Thu bị khép tử tội với khung hình phạt nặng nhất thời bấy giờ là “tục tiểu hình”. Phạm nhân chịu hình phạt này sẽ bị trói vào cột và bị đao phủ kể cho nghe những câu chuyện tiểu lâm rất bậy, khiến kẻ thọ án phải buồn cười quá lăn ra mà chết. Hình phạt này tàn khốc ở chỗ không phải tay đao phủ nào cũng có khiếu kể chuyện cười, nhiều tay kể rất vô duyên làm cho cuộc hành hình kéo dài rất lâu, và nhiều tử tù không may mắn đã chết đói trước khi chết vì tức cười.

Khoảng vào thượng tuần tháng tám năm đó Cấn Cúc Thu bị hành quyết tại một bãi đất rộng tại trung tâm thành phố. Dân phố kéo đến xem đông nghìn nghịt, nhiều người còn dậy sớm ra chiếm chỗ trước, đáng có được vị trí tốt mà chiêm ngưỡng đệ nhất mỹ nhân của Hà thành, đồng thời cũng là kẻ tàn

ác nhất trong lịch sử hình sự Quốc tế.

Cúc Thu thông dong bước lên đoạn đầu đài trong tiếng la ó cổ vũ của đám đông dân chúng. Nàng ngược mắt nhìn trời cao rồi mỉm cười độ lượng tung một chiếc hôn gió về phía đám đông. Cuộc đời ngấm lại như giấc mộng hoàng khang, các kỷ niệm từ tấm bé bỗng chốc dồn dập ủa về đầy ắp tâm hồn người đẹp. Những gì chơi được nàng đều đã chơi thỏa, những gì vui được cũng đã vui đủ. Con đau nhân sinh nàng đã trải nhiều, bí mật đàn ông không gì không biết. Cúc Thu không còn cảm thấy phải ân hận điều gì khi từ già cõi đời tươi đẹp để trở về với tổ tiên, với bốn mươi bảy người tình yêu mệnh đang đợi nàng nơi chín suối.

Lần này được giao xử tử Cúc Thu là tay đao phủ họ Sinh, mắt lồi tai vênh răng đen, vốn rất được kính trọng vì đã có nhiều năm kinh nghiệm trong nghề. Sinh bước đến gần Cúc Thu, phủ phục xuống vái ba vái, miệng lầm rầm: “Ta thực thi thủ tục, tiểu thư tử thanh thân”. Cúc Thu bình thản đáp: “Nhờ đao phủ làm gọn cho thì ta cảm tạ lắm”, nói đoạn hiên ngang vươn tai chờ chết. Trống điểm một hồi, thấy Sinh đứng phắt dậy ghé miệng khẽ thơm mon man vào tai nữ phạm rồi bắt đầu lầm rầm kể chuyện. Chẳng hiểu vì nụ hôn của Sinh làm cho nhột hay vì câu chuyện buồn cười, mà khuôn mặt lộng lẫy trang nghiêm của Cúc Thu đã có phần khởi sắc. Cứ mỗi lần trống điểm là Sinh lại kể hết một câu chuyện, lời kể rì rầm lúc khoan lúc nhặt đều tấp tểp như vắt chanh. Tất nhiên nội dung các câu chuyện không được công bố, vì ngại rằng nhiều người trong chúng ta tuy không phạm trọng tội nhưng cũng sẽ chết vì cười. Đếm đến hồi trống thứ sáu thì Cúc Thu khẽ nở nụ cười đầu tiên, cả đám đông ồ lên thương xót, lác đác đã có kẻ lén lau nước mắt. Tới hồi thứ hai mươi bảy nàng chột cười phá lên khiến hàng chục phụ nữ yếu tim ngã lả ra bất tỉnh. Hồi trống thứ sáu chín vừa điểm thì nàng đã cười rũ rượi, tới hồi thứ bảy trăm ba mươi thì nàng cười sặc sụa nghiêng ngả, lả

lộn tường chừng như sắp đứt. Khá khen tay đao phủ tinh nghề, kể chuyện cười mà mặt như đưa đám, khiến nữ phạm không thể không cười nôn ruột.

4. Đoạn kết

Giữa lúc tính mạng Cúc Thu đang ngàn cân treo nụ cười thì bỗng nhiên có một bóng đen bịt mặt nhảy vọt từ dưới đài lên, thân thủ rất phi phàm. Kể thì lâu chứ thật ra lúc đó mọi việc diễn ra nhanh như chớp giạt, mọi người đang lạng đi vì kinh ngạc đã thấy bóng đen tung cước đá giữa hạ bộ tên đao phủ khiến hắn bay lộn ba vòng về phía nam, đoạn ngửa mặt lên trời lớn tiếng quát: “Vụ này oan ức thấu trời”. Dương Chất Minh đang là trưởng ban nghiệm thu thi hành án, nay thấy tình hình nguy cấp quá vội chạy lại mắng rằng: “Nữ tặc giết hại bốn mươi bảy nhân mạng, nay vật chứng rành rành mà bản thân y thị cũng đã ký tên khai nhận. Ngươi là ai mà dám đánh phá công đường, lớn tiếng kêu oan?”. Lúc đó kẻ lạ mặt mới nhẹ gỡ chiếc mạng xuống, thân nhiên đáp: "Ta là Lâm Đại Đồn, nhân tình liệt dương của nữ phạm nhân tử tội".

Ban chuyên trách mời Lâm trình bày đầu đuôi. Thấy chàng rút từ trong ngực ra một vật đen bóng dài chừng bốn mươi centimet, giơ cao lên cho mọi người cùng thấy rõ rồi chậm rãi giải thích: “Đây là chiếc Linh vật cổ, vốn là vật bất ly thân của Cúc Thu. Linh vật được nàng sử dụng thường xuyên và rất âu yếm chiều chuộng, lâu ngày nhờ tiếp thu đều âm khí mỹ nhân mà trở nên có thần cảm. Hắn cảm thấy ghen ghét những kẻ tình nhân khác của nàng, do vậy đã hạ độc thủ đập chết bốn mươi bảy người. Riêng ta do liệt dương nên may mắn mà thoát chết”. Dương Chất Minh bên trong thì kinh hồn táng đờm, nghĩ thầm: "May thay mối tình của ta không được Cúc Thu đáp trả", nhưng bề ngoài vẫn tỏ vẻ nghi ngờ, hỏi xẵng: “Ngươi có bằng cớ gì chẳng?”. Lâm cười khẩy, đoạn chỉ cho mọi người xem một đoạn chữ được

khắc chìm ở gốc linh vật, phía trên hai hạt. Đó là một dòng chữ thảo bằng tiếng Hy Lạp cổ, nét viết rất phóng, lời lẽ thô tục với nguyên văn như sau:

"Σβθλ Παγδη Λοπω Ωοψαμτ"

Đem so thì nét chữ trên linh vật với nét chữ trên các bức thư trong tay nạn nhân không khác mấy may. Chiếc Linh vật thấy bao nhiêu tội lỗi của mình đã bị vạch trần trước bàn dân thiên hạ nên sợ hãi bứt mạnh khỏi tay Lâm rồi đâm bổ vào bụng chàng, thoát cái đã biến mất. Lâm choáng váng ngất lịm, chừng độ ba khắc sau tỉnh lại đã thấy người khang khác rất khó tả.

Về phần Cúc Thu được tha bổng và bồi hoàn danh dự, bèn làm lễ cưới linh đình với tình nhân duy nhất còn sót lại là Lâm Đại Đồn. Đêm hợp cấn Cúc Thu nói với Lâm: “Lấy chàng là coi như là thiếp tự trừng phạt mình vì cuộc sống quá phóng túng trước đây vậy”. Lâm nói: “Có dễ đâu thế”, đoạn cười ha hả tụt quần cho vợ thấy, giữa hai ngón chân cái của Lâm là của quý màu đen bóng với kích thước to lớn lạ lùng đang vươn thẳng đầu kiêu hãnh, chú ý nhìn kỹ mới thấy ở gốc có xăm dòng chữ lạ bằng tiếng Hy Lạp cổ. Cúc Thu hạnh phúc đến nghẹn thở, nước mắt ràn rụa ôm lấy chồng mà cùng nhau mây mưa vùn vù. Lâm như dao sắc mới được đem dùng lần đầu, ra sức cắt cắt thái thái, thoả mãn không biết đến thế nào mà kể. Về sau hai vợ chồng đẻ ra một đồng con cả trai lẫn gái, đứa nào cũng tấn tới nên người. Cúc Thu sống rất đoan trang chung thủy, còn Lâm được cất nhắc lên làm tổng giám đốc khu vực Châu Á Thái Bình Dương. Thật là khí độ của một đại gia vậy.

Nguồn: LeAnhTuan

Được bạn: Thành Viên VNthquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003